

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 10	15. MAJ 1920	69. AARGANG

TEMPLET I SALT LAKE CITY.
LIDT AF TEMPLETS HISTORIE.

Hvor der i Aaret 1847 kun fandtes en Ørken af Salvieplanter og Solsikker, der strakte sig lige fra Wasatch Bjergene ned til Bredderne af den store Saltsø, knejser nu en statelig Stad, og paa det Sted i Byen, der blev udvalgt allerede fire Dage efter Pionerernes Ankomst, rejser sig nu en prægtig Bygning, viet til den Højestes Navn. Den er paa en Gang Genstand for Undren og Beundring fra de Besøgende og ophøjet Glæde og retfærdig Stolthed fra det Folk, hvis Opofrelse og Anstrengelser har skabt den.

Paa det østlige Midtertaarn læses følgende Linier, indhugget i Stenen og belagt med Guld:

HELLIGHED FOR HERREN
HERRENS HUS.
Bygget af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Paabegyndt 6. April 1853.
Fuldendt 6. April 1893.

I et af de øvre Værelser er der et pragtfuldt juvelbesat Glasmaleri med et Billede af den fuldendte Bygning og med følgende Indskrift:

Hjørnestenen nedlagt 6. April 1853 af
Præsident Brigham Young
bistaaet af hans Raadgivere,
Heber C. Kimbal, Willard Richards.

Indviet 6. April 1893 af
Præsident Wilford Woodruff
bistaaet af hans Raadgivere,
Georg Q. Cannon, Joseph F. Smith.

Denne Mindetavle giver de nødvendige Data i det store Tempels Historie.

Tempelgrunden, der har den bedste Beliggenhed i Byen, blev udlagt i 1847. Ved Kirkens General-Konference i April 1851 blev der holdt en almindelig Afstemning, hvorved det blev vedtaget at rejse Templet. Denne Bestemmelse blev taget af et Folk, der var udplyndret og fattigt, kæmpende med en genstridig Ørken og udsat for Fortrædigelser af fjendtlige Indianere, paa en Tid da hele Befolkningen i Utah ikke overskred 30 Tusinde Sjæle, og af disse levede kun 5 Tusinde indenfor Byens Omraade. En almindelig Epistel, udsendt af det første Præsidentskab 7. April 1851, er belærende for os i denne Forbindelse.

»Der vil blive bygget en Jernbane fra Tempelgrunden her i Byen til Stenbruddet og Bjergene i Øst til Afbenyttelse ved Transport af Byggematerialier; Arbejdet med Anlæggelsen skal begynde straks.

Vi har tænkt at bygge en Mur rundt om Tempelgrunden i Aar, som et indledende Skridt til at lægge Grunden til Templet Aaret efter, og det vil vi sikkert gøre, hvis alle de Hellige vil vise sig lige saa villige til at betale deres Tiende og Ofringer og hellige af deres Formue lige saa fuldt ud, som vi vil, og hvis de Hellige ikke betaler deres Tiende, kan vi hverken bygge eller gøre Forberedelser til at bygge, og hvis der ikke bliver bygget noget Tempel, kan de Hellige ikke modtage Begavelser, og hvis de ikke modtager deres Begavelser, kan de aldrig naa den Frelse, de saa ivrigt ser hen til.«

Opførelsen af Muren, der i sig selv var et stort og kostbart Foretagende for et Folk, der var saaledes stillet, som de, der byggede den, var kun en Biting, der gik forud for det større Arbejde at bygge Templet. Interessen for Arbejdet fik aldrig Lov at sløves, det var baade Digteres og Taleres Yndlingstema, og der blev givet Folket at forstaa, at det Hverv at bygge Herrens Hus var deres og ikke hvilede paa deres Ledere alene.

TEMPLET I SALT LAKE CITY.

Arbejdet paa Templet tog Aartier og foregik ikke uden Afbrydelser. I Aaret 1857 saa man det mærkelige Syn, at hele Folket pakkede deres Ejendele paa deres Vogne, spændte Okserne og Hestene for, forlod deres Hjem, de Marker, de med Slid og Moje havde fravristet Ørkenen, og drog mod Syd — bort fra Resultatet af tunge Dages Slid og Sved, bort fra alt, hvad der nu var blevet dem kært, ud i Ørkenen igen. —

En stor Hær nærmede sig Utah.

De Helliges Fjender havde indblæst den Tanke i Staternes Ledere, at Mormonerne havde gjort Opror og sat sig op mod Øvrighederne, og Præsidenten, der mente at vinde Folkeyndest ved at gaa angrebsvis til Værks mod Mormonerne, havde uden forst at undersoge Sagen sendt denne Hær af Sted mod Utah for at undertrykke det formentlige Oprør.

De Hellige vidste, at de var uskyldige, vidste, at de var saa loyale Borgere som nogen i de Forenede Stater, men uskyldige havde de ogsaa været tidligere, naar der var blevet sendt organiserede Styrker ud mod dem, og naar disse havde mishandlet dem, odelagt deres Ejendele og brændt deres Huse. Nej, ikke det igen, saa heller Ørkenen.

Under disse Forhold blev Arbejdet paa Templet standset, men forst blev alle Spor af det udforte Arbejde skjult. Det var endnu ikke blevet fort op over Jordens Overflade, og alt blev dækket af Sten og Grus — tilbage var kun en Sandmark.

Vi ved, at de Forenede Staters Regering fik Øjnene op for den Bommert, de havde gjort, og at dette Forsog paa at slaa sig i Vejret paa Mormonernes Bekostning blev en stor Fiasko. De Hellige vendte igen roligt tilbage til deres Hjem. Arbejdet paa Templet blev igen optaget.

Saa opdagede man, at de Materialier, man havde anvendt, ikke var saa solide, som man havde ment — straks blev det hele igen brudt op og man tog fat igen med nye og bedre Ting. Kun det *bedste* skulde anvendes, alt skulde være saa solidt og fuldkomment, som Mennesker kunde gore det.

Af det stærkeste af alle Materialer, af Granit, blev Templet bygget. Granitten maatte hentes i Cottonwood Cannon, tyve engelske Mile mod Sydost; det vilde blive et kolossalt Arbejde at faa det transporteret; det vilde gælde store Bekostninger, stor Opofrelse og Moje — et uendeligt Slid, men Granit var det bedste, Granit *var* opnaaeligt, folgelig skulde Granit anvendes trods Omkostninger og Moje.

Senere kom Jernbanen, og det blev en stor Hjælp, da man kunde transportere Stenene paa Bane.

Folkene i Territoriet var inddelt i Distrikter, der alle efter Tur modte og arbejdede paa Templet. Stave, Wards og Quo-

rumer i Præstedommet havde alle faaet sit Arbejde anvist, og en udmærket, systematisk Fordeling af Arbejdet blev efterhaanden udviklet.

Præsident Brigham Young opnaaede ikke at se Templet fuldendt. Heller ikke under hans Efterfolger, John Taylor, naaede man at blive færdig, men da, under Præsident Wilford Woodruff, Taarnene begyndte at rejse sig, blev Folket grebet af en feberagtig Iver efter at se Templet fuldendt, og endelig den 6. April 1892, efter 39 Aars Arbejde, kunde man skride til at lægge Slutstenen, en Højtidelighed, der blev overværet af over 40 Tusinde Mennesker, den storste Forsamling, nogensinde set i Utah. Indvielsesbonnen blev oplæst af Joseph F. Smith efterfulgt af »Amen« fra to Gange tyve Tusinde Struber, en Salme blev sunget, og Kirkens ærværdige Præsident Wilford Woodruff traadte frem og forkyndte, at det saa længselsfuldt ventede Øjeblik nu var oprundet. Disse var hans klangfulde Ord:

»Lytter o alle af Israels Hus og alle I Jordens Nationer! Vi vil nu lægge Slutstenen til Herrens Tempel, hvis Grundvold blev lagt og indviet af Profeten, Seeren og Aabenbareren Brigham Young!«

Ved disse Ord trykkede Præsidenten paa en elektrisk Kontakt, og den Granit-Halvkugle, der danner den overste Sten i Templet, gled langsomt ned paa sin Plads, og op fra fyrretyve Tusinde Struber lod, som med een Rost, det hellige Raab mod Himlen:

»Hosiana; Hosiana; Hosiana for Gud og Lammet; Amen; Amen; Amen.«

Tre Gange gentaget, hvert Raab ledsaget af Viften med hvide Torklæder.

Fra Taget lod Arkitektens Stemme, at Slutstenen hvilede paa sin Plads, og Kor og Forsamling brød ud i Jubelsang:

»Guds Aand som en Ild nu begynder at lue,
Vi sidste Dags Værket paa Jorden nu se,
Og Fædrenes Haab vi begynde at skue,
Og det, som blev talet paa Jorden, skal ske.
Vi synge og raabe med Himmelens Hære
Hosiana, Hosiana for Gud og hans Søn;
Thi dem i det Hoje tilkommer al Ære
Fra nu og for evigt; Amen, ja Amen.«

Ældste Francis M. Lyman af de Tolv foreslog derpaa Forsamlingen folgende Resolution:

»Da vi tror, at Præsident Woodruffs Ord angaaende den lige stedfundne Fuldendelse af Salt Lake Tempel, er Herrens

Ord til os, foreslaar jeg, at denne Forsamling forpligter sig til, alle som een og een som alle, saa hurtigt som muligt at yde de Penge, som kræves for at fuldende Templet paa den kortest mulige Tid, saa at Indvielsen ken finde Sted den 6. April 1893.«

Forslaget blev modt med et oredovende Raab fra Forsamlingen, ledsaget af Tusinder af Hænder, der blev rakt i Vejret.

Slutstenen og den Sten, hvorpaa den hviler, danner tilsammen en Kugle, og i den nederste er der udhugget et Rum, hvori der er nedlagt Boger og Optegnelser; den overste danner Laaget herover.

Senere paa Dagen blev den store Statue, der skal forestille Englen Moroni, anbragt oven paa Kuglen. Denne Statue er af Kobber, ægte forgyldt.

Skont Slutstenen nu var lagt, var alt endnu Kaos og Forvirring indenfor Murene, og man skulde synes, at det vilde være umuligt at faa alt i Orden og Templet færdigt i Løbet af et Aar. Det Hverv, som Folket havde paataget sig, var næsten overmenneskeligt, men de havde givet deres Løfte alle som een og een som alle, og Loftet blev holdt: Templet blev virkelig færdigt.

Indvielsen fandt Sted den 6. April 1893 under stor Hojtidelighed, og gennem hele Gudstjenesten, gennem Sang og Bon og gennem Tale gik som et hojtideligt Omkvæd:

»HERRENS HUS ER FULDENDT.«

TALE AF PRÆSIDENT BRIGHAM YOUNG,

holdt i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 6. April 1853, efter Nedlæggelsen af Hjørnestenene til det store Tempel.

Præsid. Brigham Young saa Templet i et Syn 1848, 5 Aar før Hjørnestenen blev lagt.

»Vi er samlede her i Eftermiddag for at fortsætte Konferencen, af hvilken jeg foler, en Del skulde vies til Instruktion, til Belæring, til at dvæle ved Kirkens Oplevelser eller til hvad som helst, Herrens Aand vil tilskynde.

De specielle Forretninger, der skal udfores i en Konference som denne, kan hurtigt gøres færdige — maaske kunde vi gøre alt det, der var nødvendigt paa en halv Dag eller i det mindste paa en Dag.

Vi kom sammen i den Hensigt at tilbede Herren, og mange er kommet langt borte fra for at komme hertil og sammen

med deres Brodre overveje Arbejdet i de sidste Dage og tale opmuntrende Ord til hinanden; thi det er en behagelig Andagtsovelse ved Lejligheder som denne saavel som ved andre Moder at fortælle hinanden, hvad der har modt os i Livet, vort Hjertes Folelser, de sorgelige Tildragelser, der er passeret iblandt os, de Vanskeligheder, vi har overvundet, og de Dage, Maaneder og Aar, der er passeret os forbi.

Jeg vil sige for min Part, at saavidt mine Folelser angaar, kan mine Brodre frit udtale, hvad de har paa Hjertet. Det er min Rettighed, og jeg onsker at alle skal forstaa, at det er en Rettighed, der tilfalder alle dem, der skal tale ved denne Konference. Hvis De onsker at levere en Tale over Lærdomme, over Israels Indsamling f. Eks., kan de frit gore det. Hvis nogen onsker at prædike Evangeliets forste Principer — Omvendelse og Daab med de tilhorende Gaver, har de Frihed til det.

Var det ikke fordi vore Legemer skal fodes og klædes, vilde jeg foreslaa, at vi tovede her nogle Maaneder for at give alle Lejlighed til at tale, at bede, at profetere, at synge, at tale i Tungemaal eller hvad som helst, Aanden vilde tilskynde dem at gore. Men vort Arbejde er Arbejde for Dagen i Dag. Den Frelse vi soger er for Dagen i Dag, og om vi soger den paa den rette Maade, kan vi opnaa den og nyde den bestandig. Hvis vi nyder den i Dag er det efter de samme Principper, hvorefter vi vil kunne nyde den i Morgen, næste Dag, næste Uge eller næste Aar, og, kunde vi sige, næste Evighed.

Hvis vi er frelste, er vi lykkelige, fyldte med Lys, Herlighed og *Intelligens*, og vi folger en Bane, der vil medføre Opnaaelsen af de Velsignelser, som Herren har i Vente til os. Hvis vi vedbliver at følge den Bane, bliver Resultatet netop det, vi onsker: at blive frelst i det nuværende Øjeblik. Og dette vil lægge Grunden til Frelse for altid og for bestandig, hvilket vil blive til en *evig Frelse.*

Brodre, vi har udfort vort Hjertes Bestemmelse, vi har udfort det, vi agtede at udfore. Den Tanke opsteg uvilkaarligt i mit Sind: I hvilken Ting har vi ikke naaet at udfore det, vi onskede at udfore? ikke alene i at udgrave Jorden og nedlægge Hjornestenene til Templet; men hvori har vi tænkt at gore noget, som vi ikke har gjort, til Opbyggelsen af Guds Rige? Hvis det er glippet os i nogen Henseende, kan jeg i alt Fald ikke erindre den for Øjeblikket. Jeg kan ikke nu genkalde for min Tanke een Omstændighed af den Art, trods alle de Pobeloptojer, Uddrivelser og Lidelser , som dette Folk har gennemgaaet.

Skont Fjenden havde Magt til at dræbe vor Profet, det vil sige dræbe hans Legeme — udforte han saa ikke alligevel

alt det, som laa ham paa Sinde i hans Dage. Det gjorde han, jeg ved det sikkert, og jeg har mange Vidner her, som horte ham erklære, at han havde gjort alt det, han kunde gore — han havde aabenbaret alt det, som kunde aabenbares for Øjeblikket, han havde beredt Vejen til Folket at vandre paa, og ingen Mand eller Kvinde kunde længere forhindres i at komme, hvor Faderen og Sonnen er, og nyde en evig Ophojelse, hvis de vilde vandre paa den Sti, han havde udpeget.

Hvis der fra den Dag, da han faldt, indtil denne Dag er eet Anliggende, hvis der er een Ting, der skulde have været udfort af dette Folk, og som ikke er blevet det, kan jeg ikke komme i Tanker om den, skont det saa morkt ud for en Maaned eller seks Uger siden med det ugunstige Vejr til Nedlæggelsen af Hjornestenene i Dag.

Jeg er lykkelig ved at kunne sige, at der er blevet udvist megen Tro af de Hellige, og ved denne Tro har Herren opfyldt vort Hjertes Ønsker, eller ogsaa er Djævelen sendt et Ærinde andetsteds hen og har glemt sig selv. Jeg tror imidlertid ikke, han behover at besvære sig meget for Verdens Borns Skyld, for de er ham sikre nok. Maaske har han sovet lidt for længe, siden han ikke har været her paa denne begivenhedsrige Dag. — Jeg tilskriver vor Fader i Himlen det yndige Vejr i Dag.

De forsamlede *) var ikke anbragt som vi onskede det. Vi vilde helst, at de kunde have staaet, saa at alle kunde have hort de Taler og Bonner, der blev afgivet over de fire Stene, men baade Taler og Bonner vil blive trykkede, saa at I kan læse dem i Eders ledige Øjeblikke.

Jeg holder ikke af at profetere meget og har aldrig gjort det, men jeg vil dog vove at gætte, at denne Dag og det Arbejde, vi har udfort paa den, vil længe blive erindret af dette Folk og blive kundgjort som med en Basunes Rost gennem hele Verden, saa langt, saa hojt og saa længe, som Damp, Vind og elektrisk Strom kan fore den. Det er en Dag, ved hvilken alle de trofaste vil glæde sig i alle de kommende Tider.

Nogen vil sporge: »Tror Du, vi skal gore dette Tempel færdigt, Broder Brigham?« Der er blevet stillet mig saadanne Sporgsmaal allerede. Mit Svar er: Jeg ved det ikke, og jeg bekymrer mig ikke mere over det, end jeg vilde gore, hvis mit Legeme var dodt og hvilede i Graven, og min Aand var i Paradis. Der er kun en Ting, der nogensinde har bekymret mig, og det er simpelthen at vide, at jeg *nu* gor *ret* i min *him-*

---

*) Ved Nedlæggelsen af Hjornestenene.

melske Faders Øjne. Hvis jeg i dette *Øjeblik*, paa denne *Dag*, gør det, som Gud fordrer af mine Hænder, og er *netop, hvor min himmelske Fader ønsker, jeg skal være*, bryder jeg mig ikke mere om Dagen i Morgen, end om den aldrig vilde komme. Jeg ved ikke, hvor jeg vil være i Morgen, ikke heller naar dette Tempel vil blive færdigt — jeg ved ikke mere om det, end I gør. Hvis Gud aabenbarer noget til Eder, vil jeg fortælle Eder det lige saa frit, som jeg siger: Gaa ned til Bækken og drik, til I har drukket Eder mæt.

Dette ved jeg: Der skal bygges et Tempel her. Jeg ved, at det er dette Folks Pligt at begynde at bygge et Tempel. Nogle ønsker nu at vide, hvad Slags Bygning det vil blive. Vent med Taalmodighed, Brødre, indtil den er færdig, og udræk Eders Haand beredvilligt til at fuldende den. Jeg ved, hvorledes den vil blive. Jeg er ikke en Mand, der modtager Syner, heller ikke giver jeg mig meget af med at profetere. Naar jeg ønsker noget saadant, henter jeg Broder Heber*) — han er min Profet, han elsker at profetere, og jeg elsker at lytte til ham. Jeg siger sjældent meget om Aabenbaringer og Syner, lad det være nok at sige, at for fem Aar siden sidste Juli var jeg her og saa i Aanden Templet ikke ti Fod fra, hvor vi har lagt Hjørnestenene. Jeg har ikke spurgt om, hvad Slags Tempel vi skulde bygge. Hvorfor? Fordi det blev vist mig. Jeg har aldrig set paa den Grund, uden at Synet af det stod for mig. Jeg ser det saa tydeligt, som om det virkelig stod foran mig. Vent til det er færdigt. Jeg vil dog sige, at det vil faa seks Taarne til at begynde med i Stedet for et. Lad nu ikke nogen af Eder apostasere, fordi det vil faa seks Taarne og Joseph kun byggede et. Det er lettere for os at bygge seksten, end det var for ham at bygge et. Den Tid vil komme, da der vil blive et i Midten af Templer, vi skal bygge, og paa Toppen Haver og Fiskedamme. Men vi vil ikke faa dem at se her for Tiden.

Det første Præsidentskab begav sig til det sydvestlige Hjørne for at lægge den første Sten, skønt det er Skik at begynde ved det nordøstlige Hjørne — det er det Punkt, tror jeg, hvor man i Almindelighed begynder i Verden. Paa denne Side af Æquator begynder vi ved det sydøstlige Hjørne. Vi ser sommetider efter Lys, ved I, Brødre. I gamle Mænd, der er gaaet gennem Møllen, har søgt efter Lys — hvilken Vej gaar I? I vil svare mig, at I gaar mod Øst efter Lys. Derfor begynder vi med at lægge den Sten paa det sydøstlige Hjørne, fordi der er mest Lys.

Lige saa snart som denne Dags Begivenheder er til Ende

*) Heber C. Kimball.

vil der være Ældster, Hojpræster og Halvfjerds, der vil anstille Undersogelser over, om den samme Orden er blevet fulgt i Dag, som blev iagttaget ved Nedlæggelsen af Hjornestenene til de andre Templer. Jeg onsker at meddele Eder en Smule Historie om det, saa at I kan vide det.

Da Hjornestenen blev lagt i Kirtland maatte de tage Drenge paa femten og seksten Aar og ordinere dem til Ældster for at faa Embedsmænd nok til at lægge Hjornestènene. De tolvs Raad og Hojraadet og mange andre Autoriteter, som nu eksisterer, fandtes ikke den Gang. Joseph præsiderede over Kirken ved Kirkens Stemme.

(Fortsættes i næste Numer.)

MISSIONSNYHEDER.

Afløsning.

Broder Carl F. S. Jorgensen, der har virket som Missionssekretær, er hæderligt aflost, og i hans Sted er indsat Soster Karla Hansen.

UDDRAG AF ET BREV FRA NIELS F. GREEN.

Ogden, den 26. Marts 1920.

Præsident Carl E. Peterson, Kobenhavn.

Kære Broder!

Jeg vil skynde mig med at skrive nogle faa Linier til Dem og meddele Dem, at jeg har det godt. Jeg er Gud inderlig taknemmelig, at han i sin store Naade forundte mig at komme sund og rask tilbage til mit Hjem og mine Venner i Zions Land. Jeg har faaet Arbejde i Salt Lake City. Jeg haaber, Deres Helbred maa være godt, og at De maa glædes ved Deres evangeliske Gerning, idet De, som jeg ved, anstrenger Dem for at udfore det meget ansvarsfulde Kald, som paahviler Dem.

Jeg maa sige, at jeg har været uendelig glad ved, at Gud i sin Naade forundte mig at virke som Missionær i Kobenhavn i over 5 Aar, og jeg er ogsaa overbevist om, at Herren vil lægge sin rige Velsignelse i mit Oversættelsesarbejde og redaktionelle Virksomhed ved Skandinaviens Stjerne. Nu, kære Broder Petersen, De bedes venligst hilse alle Soskende

paa det hjerteligste fra mig, da jeg ikke kan overkomme at skrive til alle dem, jeg onskede at skrive til.

Til Slut vær De hilset paa det hjerteligste fra Deres Broder, *Niels F. Green.*

FORAARSKONFERENCEN i CHRISTIANIA.

Konferencen aabnedes Fredag Aften den 2. April med en særdeles vellykket Koncert.

Modet Lordag Aften aabnedes med Sang og Bon. De forskellige Brodre og Foreninger aflagde deres Rapporter, ligeledes blev Kirkens Generalautoriteter foreslaaet og opholdt. Præs. Hyrum P. Nokleby omtalte »Evangeliets frelsende Plan aabenbaret fra Gud«. Ældste Herman Hansen talte lidt om »Paaskehojtiden«. Missionspræs. Aug. S. Schou formanede Soskende til Trofasthed. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Sondagsskolen aabnedes den 4. April Kl. 10 Formiddag med Sang og Bon. Rapport blev afgivet fra de forskellige Grene, ligeledes blev Skolens Funktionærer foreslaaet. Et udmærket Program blev udfort af Bornene. Sang Solo ved Br. Henry Larsen: »Mon hjemme i Dalen jeg savnes«. Missionspræs. Carl E. Peterson samt Ældste Aug. S. Schou var veltilfreds med Programmets Udforelse. Skolen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Modet Sondag Eftermiddag aabnedes med Sang og Bon. Præs. H. P. Nokleby omtalte: »Paaskens store Betydning«, et Par Sangnumre blev derefter udfort. Missionspræs. Carl. E. Peterson omtalte Joseph Smiths Profetier, som alle gik i Opfyldelse. Modet sluttedes med en Sang af Koret og Taksigelse.

Modet Sondag Aften aabnedes med Sang og Bon. Missionspræs. Carl E. Peterson omhandlede Emnet: »Menneskets Handlefrihed«. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse. Mandag Aften aabnedes et offentligt Mode med Sang og Bon. Ældste Olaf Sonsteby bar Vidnesbyrd om: »Det sidste Dages Værks Paabegyndelse og Fremgang«. Koret sang: »Fred hviler over Land og By«. Præs. Aug. S. Schou opmuntrede Soskende til at fortsætte Værkets Fremme. Missionspræs. Carl E. Petersson talte over Emnet: »Aabenbaring som en Nodvendighed«. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Konferencen sluttedes Tirsdag Aften den 6. April med en festlig Sammenkomst, hvor der blev serveret Chokolade og Kage, samtidig udfortes et udmærket Program.

Oscar R. Lindbo.
Skriver.

DEN HØJERE LOV.

Den unge Mand, som interesseret havde betragtet de skinnende Instrumenter, der stod eller hang paa Rad og Række langs alle Operationsværelsets fire Vægge, vendte sig brat til den store Saarlæge:

»Naturligvis tror De ikke paa en saadan Dumhed som Bøn,« sagde han.

»Og hvorfor ikke?« spurgte Lægen, idet han holdt et fint Instrument kritisk op mod Lyset.

»Hvad! En Mand med Deres videnskabelige Indsigt!« udbrød den unge Mand forbavset.

»Og hvorfor ikke?» gentog den store Mand.

»Aah, lad nu være, Doktor,« sagde den unge Mand smilende. »De kan sikkert ikke tro, at Gud vilde forstyrre alle Naturens Love for at tilfredsstille en af sine Skabningers Anmodninger. De ved jo selv, hvor ubønhørlige Naturens Love er.«

»Det er netop Grunden til, at jeg tror saa fast paa Bønnens Magt.« Ordene kom stille, men i dyb Alvor.

»Forklar mig denne Selvmodsigelse.« Den anden var alvorlig nu.

»Ja,« sagde Lægen, »det er ikke saa vanskeligt: Bøn — eller rettere Tro, som er Motivet til Bønnen, er lige saa vel en Naturlov som Tyngdeloven. Skeptikeren synes at tro, at saafremt en Bøn blev besvaret, vilde alle Naturens Love blive tilintetgjort, men det er ikke Tilfældet. Lad mig illustrere det: Hvorfor falder ikke det Instrument, som jeg holder i Haanden, ned paa Gulvet?«

»Fordi De understøtter det.«

»Akkurat! Og dog er Tyngdeloven hverken blevet overtraadt eller tilintegjort. Den er kun et Øjeblik blevet ophævet af en højere Lov — den Lov, vi kalder Liv.

»Naar vi i Naturen gaar op fra det lavere til det højere, opdager vi, at de højere Love netop har den Evne at kunne ophæve de lavere Love.

Tyngdeloven er den store Lov i de livløse Tings Verden. Den hersker stadig i de levende Væseners Verden; men den store Lov blandt disse — Livet — er større end den. Planten skyder sin Stamme og sine Blade i Vejret, og Mennesket gaar paa sine Ben i aaben Trods af Tyngdeloven.

Hvorfor kan der saa ikke findes en Lov af endnu højere Orden, som, lige saa naturligt, ophæver nogen af den levende Verdens Love. Planten trænger sig ned blandt de livløse Stoffer, optager de døde Atomer der, giver dem Liv og Evne til at hæve sig , til at overgaa Tyngdeloven. Kan ikke den

aandelige Verden gøre det samme for den materielle Verden uden at en eneste af Naturens Love blev forurettede?«

»Jo — jo, det maa den kunne,« stammede den unge Mand.

»Den ikke alene vil kunne — den gør det!« erklærede Lægen med Eftertryk.

»Saa er der noget i Bønnen alligevel, naar alt kommer til alt?«

»Den retfærdige Mands levende inderlige Bøn formaar meget«, citerede Doktoren. »Jeg kan sige Dem, at Bønnen griber ind i Tingene.« Og den unge Mand forstod fra Lyset paa den ældre Mands Ansigt, at her var i det mindste een Mand, for hvem Bønnen havde grebet ind i Tingene.

(Fra »Improvement Era«).

HINSIDES ARSARETH.

(En Fortælling om de ti tabte Stammer.)

II.

Mit fulde Navn er Loner Nikolaj Merton, og jeg er født i Chicago i Aaret 1883. Min Fader, John Merton, var Amerikaner, medens min Moder var født i Norge. Da jeg kom til Verden, var min Fader bortrejst fra Hjemmet, saa det at vælge Navn til den lille, beroede helt paa min Moder, og da Nikolaj var hendes Faders Navn, og Loner var Navnet paa den Landsby, hvorfra hun var kommet, og da hendes bedste Erindringer knyttedes til begge disse Navne, gav hun mig dem i Arv. Men saadanne Navne fik, som man kunde vente, ikke Lov til længe at blive uforandredede i Amerika, Afkortelsernes og Øgenavnenes Land, og da Nikolaj ikke saa godt kunde forkortes, mistede Loner den sidste Stavelse, saa jeg blev Lon Merton.

Meget lidt af mine Oplevelser fra min Berndom til jeg blev Mand, vedrører denne Historie. I min Ungdom flyttede vi fra Chicago længere Vest paa. — Jeg var eneste Barn, har faaet almindelig Skoleundervisning og lært at arbejde ved Landbruget. Før jeg var tyve Aar, mistede jeg baade Fader og Moder; de havde samlet sig en Smule Formue, som de efterlod til mig.

I ti Aar boede jeg i mit gamle Hjem, saaede, høstede, studerede og lærte, hvad der er at lære af Livet. Det forekommer mig nu, at jeg dengang med de evige Høje til den ene Side og den aabne Dal til den annden, levede Livet i dets Fuldkommenhed. Hvis Arbejde og Hvile, Solskin og Skyer,

Haab og Frygt, Kærlighed og Sorg — hvis alle disse Ting udgør Livet, da levede jeg mit Liv der, og det forekommer mig, som om det vilde have været bedst for mig ogsaa at fuldende det der — men nej, Herrens Veje er vidunderlige og uudforskelige, i det mindste for mig, synes det.

Om den Begivenhed, der drev mig bort fra mit Hjem og gjorde mig til en Vandrer paa Jorden, skal jeg sige saa lidt som muligt paa disse Blade. Jeg solgte ikke min Gaard, men lejede den ud til en hæderlig og paalidelig Familie. Jeg rejste til Chicago, saa til New York og derfra til Liverpool og London. Blandt de mange Mennesker i disse Byer mente jeg at kunne finde Afledning for mine Tanker, men uden Held. Saa sejlede jeg til Norge. Jeg kunde tale lidt norsk eller mente i det mindste, at jeg kunde, før jeg landede der. Jeg klarede mig imidlertid meget godt og syntes udmærket om Landet. Vinteren tilbragte jeg i Paris og Rom, men jeg rejste tilbage til Norge tidligt om Foraaret. Jeg rejste til Loner, en lille Landsby i det Indre af Landet og blev der i en Uge og havde egentlig haft i Sinde at blive der altid, men denne Grille forduftede snart, og jeg rejste til Byen Tonsberg, hvor nogle af min Moders Slægtninge boede.

Tonsberg er Vinterhavn for en Mængde Skibe, der beskæftiger sig med Hval- og Sælfangst. En Dag, da jeg gik omkring uden noget bestemt Maal, opdagede jeg, at Isen endnu var tyk mellem Fastlandet og en lille Ø. Jeg gik paa Isen over til et Sted, hvor der laa en Del Skibe indefrosne. De sad fast i Isen endnu, men Mandskabet var i Færd med at hugge en Rende fra et af Skibene ud til det aabne Hav. Jeg fik at vide, at Sæsonen nærmede sig; det var paa Tide, at Fiskerne kom af Sted. De havde ventet forgæves paa, at Isen skulde bryde op og nu vilde de ikke vente længere. Det interesserede mig at iagttage denne Scene, saa jeg gik ud til Skibene hver Dag for at se, hvorledes Arbejdet skred frem. Til sidst gled det første Skib ud gennem den lange Rende og var fri. Andre fulgte snart efter, og naar de naaede det aabne Hav, saa jeg Matroserne komme ud fra Byen paa smaa Dampere og gaa om Bord. Nogle af Skibene sejlede ved Damp, andre ved Sejl. Det var et ejendommeligt Syn at se Sejlene sprede sig ud og se Skibet glide gennem Bølgerne ud mod det blaa Verdenshav.

I Løbet af en Uge var alle Skibene sejlede saa nær som et. Dette ene tøvede, og jeg tøvede med det. Jeg var blevet ganske godt kendt med Mændene om Bord og var blevet helt hjemme paa den lille oljede Damper. Den øvede en Slags mærkelig Tiltrækning paa mig. Jeg siger mærkelig, thi hvorledes skal jeg ellers kunne forklare, at jeg følte mig tiltrukket af en saadan Genstand og saadanne Omgivelser.

Tilsidst var ogsaa »Esken« færdig til at stikke til Sos, og jeg følte mig ligefrem bedrøvet ved at skulle sige Farvel til den. Skibet skulde lette tidlig næste Morgen, men jeg var ude længe før Dag og ledte efter Kaptejnen.

»Kaptejn Larsen,« sagde jeg, da jeg fandt ham, »hvordan har De det med Mandskab?«

»Smaat endnu,« sagde han.

»Saa tag mig,« sagde jeg.

»Tage Dem!« udbrød han, idet han saa ransagende paa mig fra Hoved til Taa. »Er De Sømand?«

»Nej,« indrømmede jeg, »men hvis De har det smaat med Folk, kan jeg hjælpe til med næsten alt. Jeg har ogsaa let ved at lære.«

»Har De været i Ishavet?«

»Nej.«

»Har De fisket — jeg mener, om De har været almindelig Fisker?«

»Nej, jeg har aldrig fanget noget, der var større end en almindelig Bækørred.«

»Og alligevel ønsker De at blive optaget i Mandskabet og hjælpe til med at fange Hvaler!«

Kaptajnen bandede lidt, men lo samtidig.

»Hvor er Deres Kuffert?« spurgte han.

»Paa Hotel Tønsberg,« svarede jeg.

»Gaa saa hen og hent den og kom tilbage i Løbet at to Timer — og hør, De maa faa fat i noget Tøj —«

»Frederiksen, Frederiksen!« raabte Kaptajnen, ved hvilket en Matros kom op for at se, hvad han ønskede. »Gaa med denne Mand ind til Byen og sig ham, hvad han maa købe af Klæder osv. til et Kryds i Ishavet. Han sejler med — som første Styrmand, tror jeg!«

Frederiksen antog Kaptejnens Bemærkning for at være en virkelig Oplysning om Forholdene, indtil jeg fortalte ham det modsatte. Vi kom tilbage til Skibet i Løbet af to Timer. Røgen væltede i store Skyer ud af »Esken«s Skorsten, og før Middag var ogsaa vi ude paa Havet. To Dage senere forlod vi Norges Kyst og en Uge senere Tromsø og styrede efter Fiskepladserne i Ishavet.

(Fortsættes).

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).